

Ik deel twee mailwisselingen tussen mijn vader en mij.

- Tijdens de mediation 18 juni en 19 juni 2020. Er is 2 dagen een poging gedaan met een mediator om tot een gesprek te komen, maar mijn vader is gestopt en een bemiddelingsgesprek is er niet geweest. De mediator heeft twee keer met mijn vader gesproken en is bij ons thuis langs geweest. Hij mocht niet van mijn vader niet bij ons thuis komen, maar hij is tegen mijn vader ingegaan, ja hij is een bemiddelaar, dus niet alleen wat mijn vader wil gebeurt. Maar dat is mijn vader niet gewend en dan stopt hij de bemiddeling als ik merkt dat ik niet alle schuld op me neem voor het hele gezin en alles wat er gebeurd is. Maar hij heeft het toch gedaan. Zijn kantoor was lastig bereikbaar met het openbaar vervoer en nu met de corona maatregelen een kapje om in de trein, wil ik niet. En dan is Marthe erbij dat scheelt heel veel. We hebben 18 juni 2020 een fijn gesprek gehad. Maar mijn vader voelt niets voor bemiddeling, ook al zegt hij dat wel, want dan is het niet alleen meer zijn verhaal, maar zijn er twee mensen en twee verhalen. Mijn moeder heeft ook haar verhaal en pijn en dat is waar het eigenlijk om, over zou moeten gaan...

- Voor en na zijn 90-ste verjaardag 21 juli – 2 augustus 2020

mediation

- Op 18 juni 2020, om 20:20 heb ik op de vraag van mijn vader waarom ik het mentorschap voor mijn moeder heb aangevraagd en of ik wel besef dat ik hem daar heel veel pijn mee heb gedaan, aan de mediator het volgende geschreven:
onderwerp: waarom mentorschap

Ik heb mijn vader nooit pijn willen doen, maar voor mijn moeder willen opkomen, omdat haar stem niet gehoord werd en zij mij gevraagd heeft om voor haar op te komen. Het mentorschap aanvragen is nooit bedoeld geweest om mijn vader uit te schakelen, alleen omdat er iets essentieels ontbrak in de verzorging, dat het niet was in haar geest, niet zoals mijn moeder dat wilde. Mentorschap aanvragen was voor mij een mogelijkheid creëren om mijn moeder geestelijk bijstand en begrip te kunnen geven, haar behoefte aan contact gehoord zou worden, er gevraagd zou worden wat haar wensen waren en wat zij zou willen. Mijn moeder voelde zich alleen en er was niemand anders die haar daarin begreep en dat ook zo voelde. Ik wilde daar iets aan doen.

groeten
Leonoor

- Op 18 juni 2020 20:32 heeft de mediator het volgende geschreven:
onderwerp: waarom mentorschap

Hallo Leonoor,

Dank voor je bericht, wil je nog even aanvullend reageren op de volgende vraag: Heb je je bij het nemen van je besluit om mentorschap aan te vragen via de rechtbank wel afgevraagd of dit je vader zou kunnen raken, wat dit proces met hem zou kunnen gaan doen etc en heb je dit in je besluit laten meewegen?

Met hartelijke groet,

- Op 19 juni 2020, om 12:21 heb ik het volgende geschreven:
onderwerp: waarom mentorschap

(zal de mediator doorsturen naar mijn vader),

Ik heb jou nooit pijn willen doen en altijd in overweging gehouden wat ik deed, wat dat voor jou betekende, maar ik heb er voor gekozen om voor mama op te willen te komen, omdat zij in nood was en zij voelde zich niet gehoord. Zij heeft mij gevraagd om voor haar op te komen. Het mentorschap aanvragen is nooit bedoeld geweest om jou uit te schakelen, alleen omdat er iets essentieels ontbrak in de verzorging, dat het niet was in de geest van mama, niets ging zoals mama dat wilde. Door mentorschap aan te vragen wilde ik een mogelijkheid creëren om mama geestelijk bijstand en begrip te kunnen geven, haar behoefte aan contact gehoord zou worden, er gevraagd zou worden wat haar wensen waren en wat zij zou willen. Mama voelde zich alleen en er was niemand anders die haar daarin begreep en dat ook zo voelde. Zij wilde heel graag dat ik daar iets aan zou doen. Ik kon met jou niet overleggen, omdat jij geen contact wilde, geen telefoontjes, geen mails. Ik kon geen kant op en mijn moeder had het moeilijk, ik wist niet hoe lang zij dit nog vol ging houden en kon niet wachten op jouw bereidheid om iets samen te willen doen, want die was er niet en heel onduidelijk of dat ooit nog zou gaan gebeuren. Ik stond alleen en voelde me ook alleen staan in mijn vragen om hulp voor mama.

groeten
Leonoor

- Op 19 juni 2020 13:03 krijg ik een mail dat de mediation op verzoek van mijn vader is gestopt.

- Op 19 juni 2020 om 13:43 heb ik het volgende geschreven:

onderwerp: afscheid?, 2 liederen

Hallo pap,

Ik wil je in ieder geval bedanken dat je een poging hebt gedaan en ook dat je alles betaald heb. Ik wil je ook bedanken voor alles wat je gedaan hebt in je leven voor iedereen en ook voor mij. Ik heb veel geleerd, geen makkelijke ervaringen, maar wel heel waardevol. En dat is het belangrijkste. Ik had je dat liever persoonlijk willen zeggen en gehoopt dat we door alles heen op dat punt zouden uitkomen.

Ik stuur je nog twee liederen die ik gisteravond heb gezongen en opgenomen. Het eerst ken je al 'Samen zingen, samen zijn'. Het tweede lied is het Joodse lied 'Donna, donna, donna', waar ik eigen woorden op heb gemaakt. Ik laat het nu weer aan jou over. Misschien zien we elkaar nooit meer, misschien nog wel...

sterkte
je dochter Leonoor

(mijn vader heeft de liederen gedownload, maar verder niet gereageerd, zoals hij nooit reageert. Ik weet dat hij net als mijn moeder het fijn vindt als ik zing. Hij wilde ook dat ik op de begrafenis van mijn moeder zing en moest ook huilen, maar ik mag niets zeggen. Ik heb tijdens de begrafenisdienst nog net durven zeggen dat het voor iedereen een moeilijke tijd is geweest. Maar ik had willen zeggen... en dan komt mijn boek wat ik aan het schrijven ben.)

- Op 19 juni 2020, om 13:17 heeft Contact & muziek het volgende geschreven:
onderwerp: het spijt me
Hallo pap,

Het spijt me dat mijn bericht verkeerd is overgekomen, dat was niet mijn bedoeling ermee. Ik wilde eerlijk zijn en aan jouw verwachtingen tegemoet komen, maar blijkbaar heb je een andere verwachting, die niet per mail is op te lossen.

Ik weet niet meer wat ik nog kan doen, maar weet dat ik je geen pijn heb willen doen en ook sorry wil zegen als dat wel zo is geweest. Ik meende dat dit het enige was wat ik kon doen voor mama, die het heel moeilijk had. Dat jij het ook moeilijk had, wist ik, maar kon ik op dat moment niet bij en aan toe komen, omdat er geen contact was.

groeten
Leonoor

- Op 19 juni 2020, om 14:16 heeft mijn vader het volgende geschreven:
onderwerp: het spijt me

Ik heb met mama heel andere ervaringen. Vooral als we visite hadden plaagde ze mij met groot plezier en een schalks oog. Heel vaak, veel gelachen. Maar ik claim geen enkele positie, dat was normaal en niets bijzonders. Zelfs je laatste e-mail deed me nog pijn, wat een pretenties. Natuurlijk wilde je mij geen pijn doen, maar ik heb wel veel, heel veel pijn ervaren. En soms vind ik het onbegrijpelijk dat je dat niet door had. Ik ben niet van steen. Ik ben emotioneel uitgeput, dus toe aan rust
Pa

(Ik vond dit de meest vreselijke mail, mijn moeder is aan het lijden door 100 pillen per week en moet het nog anderen naar de zin en aan het lachen maken. En mijn vader vertelt dan trots dat ze die avond toch weer zo geestig was en in vorm, heel erg. Als ik dan belde zei mijn vader dat ze tot zijn verbazing toen ze uit het restaurant terug waren in het appartement, nadat ze gegeten hadden met vrienden, uitgeput in bed lag. Dit is mijn reactie die ik niet heb verstuurd, gelukkig maar, want hij had al een andere mail gestuurd zag ik nog net op tijd:

Jeannette was ook emotioneel uitgeput en mama ook, ze smeekte om uit de hel gehaald te worden. We kunnen beter elkaar helpen en erkennen dat iedereen pijn heeft, geleden heeft, dan zeggen hoe leuk het allemaal was. En het is te makkelijk om alle problemen bij mij neer te leggen en ook niet eerlijk. We doen het met elkaar en dat zou een heel ander uitgangspunt zijn, samen.

Leonoor)

- Op 19 jun. 2020, om 14:33 heeft mijn vader het volgende geschreven:
onderwerp: afscheid?, 2 liederen

Leonoor,

Deze mail las ik pas na het verzenden van de vorige. Laten we het elkaar verder maar niet moeilijk maken

Pa

- Op 19 juni 2020, om 19:06 heeft Contact & muziek het volgende geschreven:
onderwerp: afscheid?,

Hallo pap,

Dank je, is oké.

En als je iets wil laat het maar weten, ik sta nog steeds open voor jou en ook voor je pijn en vermoeidheid

Leonoor

verjaardag

Leonoor,

21 juli 2020

Ik heb de mediator gevraagd om met jou en mij een gesprek te hebben met slechts één doel : nagaan of Leonoor beseft wat ze mij de afgelopen vijf, zes, zeven jaar heeft aangedaan: pijn, verdriet. Onbeschrijfelijk veel, jaar in, jaar uit. Zo neen, dan heeft het geen zin verdere pogingen te ondernemen want ik ben niet in staat op de oude voet door te gaan. Zo ja, dan wil ik een poging ondernemen, ook al zie ik er tegen op. Om dat enigszins te begrijpen hem ik hem uitvoerig verslag gedaan van wat ik met jou heb meegemaakt.

De mediator bracht mij na zijn bezoek aan jou en Marte verslag uit, maar had geen duidelijk antwoord op die ene vraag. Dat was reden voor hem om jou te vragen via een e-mailtje duidelijk te maken wat jouw reactie is op die vraag. Dat mailtje gaf mij geen uitsluitsel en ik stelde voor te stoppen. Maar voor hem reden om zijn verzoek aan jou te herhalen en via een tweede mailtje voor verduidelijking te zorgen. Maar weer geen helder antwoord.

Mijn conclusie was duidelijk, zelfs de mediator is niet in staat te achterhalen of het noodzakelijke besef aanwezig is en nam daar blijkbaar genoeg mee. Reden voor mij om het contact te beëindigen.

Jij veronderstelt dat we beiden iets moeten doen aan de toenadering. Ik heb geen idee wat dat van mijn kant zou kunnen zijn. Ik heb je binnen ons gezin jaren in een uitzonderingspositie geplaatst en heb ik aan geen ander kind zoveel aandacht besteed. Dat jij niet reageert op concrete vragen is geen nieuwe ervaring. Dat heb je zelden of nooit gedaan.

Leonoor, ik wil definitief stoppen, elk contact roept herinneringen op, die mij weer moeilijkheden bezorgen. Als je alsnog gaat beseffen wat je mij en ook ons gezin hebt aangedaan, ben ik bereid om de mediator weer in te schakelen.

Pa

Hallo pap,

28 juli 2020

Ik ben bang voor jou, maar ben ook blij met jouw mail. Ik kan bang worden en me

een heel slecht mens voelen, schuldig, je bent heel kwaad op mij en denken dat ik beter dood kan zijn, maar ik kan er ook voor kiezen dat ik blij ben dat je je kwaadheid nu meer laat zien en ik me daar minder door geraakt voel. Ik kan het meer bij jou laten en me betrokken voelen in plaats van aangevallen, begrijp je? Dat is een wereld van verschil om te kiezen voor betrokkenheid en niet voor de aanval of verdediging.

Ik kan wel sorry zeggen, maar zomaar even per mail een probleem wat emotioneel diep zit op te lossen is echt onzin. Als het je zo hoog zit, zou ik er meer voor over hebben om het echt op te lossen. Dan moet je elkaar in de ogen kijken, anders heeft het geen waarde. Ik zal nooit vergeten dat Rob Crouwel uitlegde tijdens belijdenis catechisatie wat agressie is: De neiging om aan te vallen. Ik schrok me dood, dat was bij ons in het gezin de hele dag gaande. Ik was 17, 18 of 19 jaar dus meer dan 40 jaar geleden, had ik die conclusie al getrokken!! Ik ben 30 jaar geleden aan begonnen om waarom ik me ongelukkig heb gevoeld op te lossen en heb jou daar ook in gevraagd om te helpen, zodat ik geen zelfmoord zou plegen, want ik was steeds op het randje van de wanhoop.

Na het lezen van deze email van jou zou ik bijna weer denken dat ik beter dood kan zijn in jouw ogen, maar ik blijf leven omdat ik niet geloof in schuld, haat, hel en verdoemenis, zwarte kousen, dat is niet mijn geloof. Een mediator die allebei de kanten ziet, zou kunnen helpen, niet alleen er voor jou is, maar mij ook beschermt voor jouw agressie. Hij mocht van jou niet naar mijn huis, omdat Marthe bij mij woont en wij samenwerken, daar ben je ook al kwaad over, zover gaat jouw dominante houding dat jij zelfs wil bepalen wat er gebeurt waar jij niet bij bent. Ik heb mijn eigen leven, gedachtes en wensen hoe ik wil leven. Ik ben vrij, een vrij mens. Je maakt van mij een beeld wat niet klopt, wie ik ben. Ik maak zelf uit wat ik doe en zeg, alleen als er gevoel bij is heeft sorry zeggen zin, maar niet als een eis, dat is dwingen, daar laat ik me niet voor gebruiken. Dat kan ook niet, want dan is het niet oprecht.

Ik wil en kan niet zonder een mediator met jou omgaan. Je zit met zoveel kwaadheid wat onterecht allemaal bij mij neer wordt gelegd, dat is niet menselijk meer. Iedereen voelt zich vrij om alles bij mij neer te leggen. Mama zei: 'Dan kan je ook veel aan', een mooi antwoord, dat gaf wel troost. Maar Jan zit mij op te wachten zonder dat ik dat weet, Anita en Frank schelden me uit, Aart reageert zijn kwaadheid op mij af, Jeannette reageerde al haar pijn op mij af. Voor haar had ik nog begrip. Ze zat toen ik weer contact zocht in 2000 voor de 5e keer !!! overspannen thuis en had geen idee wat er aan de hand was. Toen is ze gaan vertellen, schokkende verhalen wat ze allemaal had meegemaakt. Ik had daarom meer begrip, maar ze zei ook dat ze al te vast zat om nog los te kunnen komen van haar problemen. Zij heeft ook heel erg onder jou geleden, zonder dat jij je daar bewust van was, heeft jouw dominante houding ons gezin heel erg bepaald. Niemand durft zichzelf te laten zien, dingen te zeggen die je op je hart hebt. Dat kan bij mama wel en dat is een enorm verschil met jou. Mama blijft voor iedereen openstaan en jij doet de deur dicht, jij staat niet open voor de ander, maar ook

niet voor jezelf, want als je van jezelf houdt, houd je ook van de ander er is geen verschil. Om Buber maar even aan te halen Het is niet ik óf jij, maar **Ich und Du**, ik èn jij. Dat heb ik 30 jaar geleden ook tegen gezegd. Maar hij was alleen maar agressief naar mij en naar mama. Mama zei over Jan * (mijn in 2016 overleden broer), 'het is geen lieverdje', dat is heel wat als je dat over je eigen zoon zegt, of moet zeggen. Het gaat om samen, als er geen samen is heeft het leven geen zin.

- Even een uitleg: Jan mijn broer is in 2016 overleden, twee weken nadat hij me zonder dat ik dat wist had zitten opwachten met zijn vrouw bij en met mijn vader om mij de mond te snoeren over de medicijnen van mijn moeder. Ik ben voor het eerst in mijn leven thuis gebleven na overleg met mijn zogenaamd demente moeder, Ik heb niets laten weten, ook geen vraag gehad waar ik bleef. Twee weken later valt mijn broer dood neer na een schaakwedstrijd die hij gewonnen had. Ik denk door de spanningen dat hij zijn kwaadheid niet met steun van mij vader op mij kon afreageren. Maar gelukkig weten we niets over leven en dood, dat is uiteindelijk van een andere dimensie.

Als ik zo'n vreselijke en afschuwelijke dochter zou zijn zou ik allang geen contact meer hebben en geen antwoord meer geven op jou, maar ik sta open, hoe moeilijk ik het ook vind om met jouw kwaadheid en onbegrip om te gaan. Je legt alles wat ik doe toch negatief uit, ik kan geen goed doen, dus alles is bij voorbaat zinloos, kansloos naar jou toe. Natuurlijk denk ik ook: "Laat maar zitten, het heeft geen zin, ik kan beter doorgaan met mijn leven", dat doe ik ook, maar toch blijf ik ook zeggen wat ik te zeggen heb. Je kunt mij niet dwingen dingen te doen en te zeggen of schrijven waar ik niet achter sta. Ik blijf mijn zelfbeschikkingsrecht houden, wat in het contact met jou bijna onmogelijk is. Jij dwingt mij om dingen te zeggen die ik niet wil zeggen. Ik doe het niet, ik kan dat niet en wil dat niet. Ik blijf mezelf trouw, dat deed mama ook.

Ik heb veel van haar geleerd. Ik ben niet gelukkig geweest als kind in het gezin, er was geen ruimte voor gevoel. Maar mama zegt later dat ze het heel fijn heeft gevonden om ons op te zien groeien en ons op te voeden. Dan ben ik heel blij dat zij een andere kijk heeft, daar heb ik wat aan, dan kan ik mijn beeld ook weer wat bijstellen richting haar, richting het positieve. Net zolang tot ik blij ben met alles wat ik heb meegemaakt en gedaan. Dat is de bedoeling voor mij van het leven om alles wat negatief is of lijkt ook als positief te (gaan) zien.

Je zegt dat je veel tijd aan mij hebt besteed, ja, ik was ook heel erg gemotiveerd om alles te doen wat ik kon om mijn leven een positieve wending te geven en mijn eenzaam voelen en problemen op te lossen. Ik heb daar alles voor over gehad, het leek onzin waar ik me bezig was, maar dat is het niet. Ik was echt wanhopig op zoek naar positiviteit en liefde. Ik ben door een diep dal heen gekomen en me bevrijd van heel veel negatieve lasten en gedachten die ik ook vanuit het gezin, de familie en de maatschappij bij me had.

Mama heeft nooit agressie afgereageerd op ons, zij heeft laten voelen dat ze van iedereen houdt en dat is knap in een omgeving waar liefde bijna taboe is. Liefde is de enige weg om eruit te komen, haat heeft geen zin. Het is een menselijke wens om problemen op te willen lossen en niet te laten voortbestaan. Als je alleen van mij eist dat ik alle schuld op me neem en zelf alles altijd goed doet en hebt gedaan, dan ben je heilig en is er geen menselijk contact mogelijk. Onenigheid komt van twee kanten, jij hebt problemen met mij, ik heb problemen met jou, dat is logisch, dat kan niet anders. Je kunt het niet alleen bij mij neer leggen. Dat kan wel, maar dan kom je niet verder, van je afduwen en zeggen dat ik het probleem ben en jij niet is niet wat mama heeft voorgeleefd. Jouw probleem is ook mijn probleem, delen, samen oplossen, dat is wat menselijk is en niets anders. Dan ben je niet meer elkaars vijanden, maar zoals een vader en een dochter het liefst met elkaar omgaan, dat is wat we allebei nodig hebben. Dan mag je zeggen dat je het erg vind wat ik gedaan heb, dan kan ik dat ook horen en jij wil dan horen waarom ik het zo gedaan heb en als het goed is komt er dan begrip van twee kanten en dan heeft God, liefde, mama, jij en ik zijn/haar/ons werk goed gedaan. Dan heb je geen mediator meer nodig, dan doen we het zelf.

Ik kan alleen maar zeggen dat ik open sta voor een serieus gesprek en contact, met of zonder mediator, maar niet te lang meer wachten anders gaat het mij veel te lang duren en die tijd hebben we niet meer.

Ik zou het heel fijn vinden om wat mama heeft geschreven, ook haar dromenboek te kunnen lezen. Het is voor mezelf, als dochter van haar dat ik me betrokken voel met haar en meer op haar lijk dan op jou, hoe erg ik dat als kind ook vond, iedereen wil(de) op jou lijken, dat moge duidelijk zijn. Ik ben blij dat ik de weg naar mama gevonden heb en nu blij ben als mensen zeggen en jij hebt het in de afgelopen jaren ook gezegd: je lijkt heel erg op je moeder. Ik wil daar ook verder mee met haar manier van leven en levenshouding om in 'negativiteit' het positieve zien.

Ik geloof, hoop en heb vertrouwen dat er nog steeds verbetering mogelijk is en ook komt.

groeten ook van Marthe
Leonoor

Hallo pap,

31 juli 2020

Gefeliciteerd met je 90-ste verjaardag.

Ik kan niet veel doen, maar toch ook weer wel....

90 bloemen, bossen bloemen voor je verjaardag, die ik bijna allemaal geplukt

heb voor mama en nu ook nog met jou kan delen. De foto's staan in volgorde van tijd.

Leonoor,

2 aug 22:52 uur

wij hebben heel verschillende ervaringen en belevingen, ik wil daarover niet meer in discussie of gesprek, het is gebleken dat we daarmee niet verder komen. Daar zal ik dan ook vanaf nu mee stoppen. En ons contact beperken tot bijzondere gebeurtenissen, zoals gezondheid.

Pa

- (Dan schrijft hij 4 minuten later deze mail als reactie op de 90 foto's van bossen bloemen die ik gestuurd heb per mail, van bloemen die ik geplukt heb voor mijn moeder in het verzorgingshuis 2 jaar lang en Marthe foto's van heeft gemaakt.)

Leonoor, 2 aug 22:56 uur

bedankt ! Heel bijzonder, de moeite waard om te bewaren, ook ter herinnering aan mama.

Pa

2 augustus 23:55 uur schrijf ik nog deze mail:

Heel erg, wat je schrijft, 90 jaar worden is ook een bijzondere gebeurtenis. Daar zwijg je verder over.

Nu moet ik wachten tot je ziek wordt.... en dood gaat? Dat zijn dan de bijzondere gebeurtenissen volgens jou, die overblijven? Of 10 jaar wachten tot je 100 wordt?

Er is niets gebleken er is nooit een gesprek geweest, erg dat je dat schrijft. Je bent al afgehaakt voordat er een gesprek zou komen zijn. Je doet heel erg pijn, jaren zeggen dat je alleen met een derde erbij met mij wil praten maar je houdt je zelfs niet aan je eigen woorden. En niets is in overleg, jij bepaalt het eenzijdig. Wat je mama hebt verweten dat zij alles alleen doet zonder overleg is niet van haar is van jou.

Ik droom eigenlijk nooit, maar vorige week had ik een nare droom over jou en de dag erna heel erg gehuild, wat ik ook bijna nooit meer doe. Ik ben nogal vrolijk vind ik zelf en meer mensen. Jij viel in de droom dood neer op een put, maar ik geloofde het niet en toen was je ineens bij mensen en zei: Oké. Toen kwam het dromenschrift van mama, en het schrift met verdriet van mama, waar ik tot jouw verbazing heel blij mee ben. Je kent me helemaal niet, blijkt dan weer. Je hebt geen idee wie ik ben. Dat kan ook niet want ik kan niet en mag niet met jou praten. Dat kan met mama wel en nog steeds, ze is echt niet weg hoor, voor

jou wel, maar voor mij niet. Ze is onder ons, maar alleen als je daar open voor staat.

Dan zo dood gaan zonder iets op te lossen voelt heel erg, een beetje luguber en machteloos. Nog steeds mag en kan ik niets doen. Ik wordt geprezen om de bloemen, maar net zo hard weggeduwd, een klap uitdelen, dat doet echt pijn en voelt heel oneerlijk ook naar mama toe, die dit echt nooit zo heeft gewild. Ik voel niet dat ik een vader heb, heel erg. Je wilt alleen maar winnen en als dat niet kan maak je het stuk en geef je het hele makkelijk op, terwijl het helemaal net gaat over winnen of toegeven, opeisen dat ik mijn excuses aan biedt. Het is allemaal schijn en niet waar het om gaat in het leven. Open staan voor elkaar en laten zien dat je verbonden wilt zijn zonder voorwaarden, zonder dat ik dezelfde mening moet hebben als jij, ik ben anders dan jij wil en dan moet ik verdwijnen uit je leven, zo voelt het. Onvoorwaardelijke liefde is wat mama heeft laten voelen en waarom ik me met haar verbonden voel en blij ben dat zij mijn moeder is en nog steeds is, ze is echt niet weg. Waar ga jij hen als je overlijdt. Nergens? Als dat nu ander is, wat dan? Ik hoop maar dat je dan nog iets laat weten, merken een signaal geeft dat je ergens anders bent, maar niet dood. Dood bestaat niet, overlijden wel, het lijden is over.

Ik wens je nog mooie jaren en hoop toch dat je een keer omdraait en wel met je dochter om wil gaan, niet alleen per computer of een telefoon die je er dan wel opgooit. Ik vind je eigenlijk dom dat je nog niet begrijpt dat je als je door gaat je altijd verder komt en als je dat niet doet je op het punt blijft hangen waar we nu zitten en dat ook voor mij bepaalt. Ik wil dit niet, maar ik word niet gehoord....

je dochter

.....

Ik wilde mijn naam niet schrijven, ik heb daarna niets meer gehoord..